

Şimdi Uzaklardasın 3 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Şubat 2014

Uzun zaman geçti sen gittiğinden beri çok uzun hem de...

İtiraf ediyorum; şu an yanımda olmanı çok isterdim. Çünkü şiddetle ihtiyacım var senin öngörülerine ve öğütlerine.

Evet, artık seni eskisinden iyi anlıyorum. Cevapsız kalan tüm sorularla tek tek yüzleştirdim son zamanlarda. Hele ki geçen son birkaç yıl zarfında.

Biliyorum, o korunaklı günlerim çok ama çok gerilerde kaldı. Ama ben yine de gardımı yüksek tutuyorum olsan da olmasan da. Mecburum buna...

Gerçi ara sıra istisnalar oluyor ama bil ki; dünyam hala eski günlerdeki gibi.

Şunu bil ki; geçen zaman zarfında kimliğimden hiçbir şey yitirmedim: Senin ön gördüğün ve öğrettiğin gibi kısaca.

Elbet vardır benim de yanlışlarım ama eğer kendimi tanımak ve çözmek adına ise, pek de yanlış olduğuna inanmıyorum izini sürdüklerimin.

Artık biliyorum neden zamanında bu kadar üzerime titrediğini.

Şu an hayatta olsan kim bilir nasıl da telaşlı ve kaygılı olurdun. Zira hayat ve insanlar çok daha farklı senin zamanından: Daha acımasız, daha kırıncı...

İyiler yok mu? Elbette var ama fazla değil sayıları. Bazıları ile yolumun kesişmesi adına mutluyum yine de.

İlk düsturum sevgi ve saygı olmuştur ömrüm boyunca ama karşımdaki kim olursa olsun: Kadın,erkek, yaşlı ya da genç ve konumu ya da makamı ne olursa olsun.

Elime ne mi geçti... Sorma gitsin.

Sevgiden nasiplenmemiş ne çok insan var. Diğer yandan hak edenlerin sayısı da azımsanacak gibi değil. Her şeye ve çoğu insana rağmen, sevmekten vazgeçemedim gitti.

Bazı şeyler sözde kalsa da hayat yine de yaşamaya değer.

Neyi hak edip etmediğimin önemi yok artık. Zira sorgulamıyorum eskisi gibi: Ne kendimi ne de insanları.

Üç ciltlik bir otobiyografi bile yazsam biliyorum ki; derdimi anlatamayacağım. Hadi okudular diyelim, çözemeyecekler ki satır aralarında gizlenenleri.

Kim bilir, belki de çoktan pes etmişimdir anlaşılmak adına çırpınmaktan. Ben bile zaman zaman çözemezken kendimi, kim neyi ne ölçüde algılayıp özümseyebilir ki...

Tam sonuca yaklaşırken yeni bir bilinmezlikle karşı karşıya gelip ta başa dönüyorum: Her şey ve herkes arapsaçı.

Keşke sevgi denen her ne ise başrolde olsa insanların kendi hikayelerinde. Kutsal, özel ve karşılıksız olduğu unutulmuş olsa bile.

Söylesene neden yalan denen o başroldeki oyuncuyu hayatıma hiç dahil etmedin? Kim bilir şimdi her şey nasıl da farklı olurdu. Mutlu mesut karıştırdım ben de benzediğim insanların arasına: Torbamdan çıkarırdım yalanları ve süslü püslü sözleri bir o kadar da bahtiyar olurum ben bile inanırken kendi yalanlarıma.

Hayat okulundan mezun olamadım gitti, baba. Hani öğretmenimdin sen benim hatta ilk öğretmenim.

Daha dört yaşındayken nasıl da sayardım birden başlayıp...

Nasıl tanırdım harfleri o bacak kadar boyumla.

Ama hiç uygunsuz ya da üzücü kelime öğretmedin sen bana: Nefret gibi, yalan gibi, suç gibi, acı gibi...

Şimdi kelimeler nasıl da kol kola girip, ihanet ediyor tüm güzelliklere.

Ne acıyı bilirdim ne yalanı ne suçu ne de nefreti. Az çok öğrendim ama yine de haz edemedim gitti.

Sevmenin, inancın ve güven duygusunun zaman zaman suç olduğunu öğrendim. Gidip ihbar edeceğim kendimi:

“Evet, suçluyum çünkü hala ümidim var ve hala inanıp güvendiğim insanlar var”

“Evet, suçluyum. Yalan söylemeyi beceremiyorum.”

“Evet suçluyum. Rol yeteneđi olmayan berbat bir oyuncuyum.”

Payıma düşen mi bunca suç arasında... Hala mutluyum desem ara sıra hüzün uğrasa da kapıma... Hala iyiyi ve güzeli arıyorum ara sıra hayal kırıklığı yaşasam da... Ve hala kaybetmedim inancımı desem onca olumsuzluğa rağmen...

Ya ilkelerim...

Ya beynim...

Al sana, sigortalattığım iki mefhum. Ne işe mi yaradı... En azından kendime saygımı kaybetmedim.

Gerçi çok kök söktürdüm yabancılara ve bana da kök söktürüyorlar ama hala bu değerler adına sürmekte mücadelem.

İyilikler, güzellikler ve mutluluk... Ara sıra gölgelense de hala gün yüzüne çıkmamış ne çok şey var.

Ve inanç... Sorgulamışımıdır ben de zaman zaman ama sapsağlam yerinde inancım. Çünkü tek dayanağım maneviyatım. Kudretini o kadar sık duyumsamaktayım ki hele son zamanlarda.

İnancım ne göstermelik ne de abartı. Ama sıkı sıkı taşıyorum içimde.

Belki de görüntü itibariyle içimdeki inancı yansıtamıyorum ama biliyorum ki; kimseye inandırmak ya da beğendirmek zorunda değilim.

İnancım ve içimde faiziyle birikmiş insan sevgim: Çocukluğumdan beri içimden koparıp atamadığım...

Sevmeyi, korumayı ve güven duygumu kimden aldım sanıyorsun?

Anlaşıp anlaşılmamak artık pek önem arz etmiyor bu saatten sonra. Zira ben yapacağımı yaptım. Kendinden bihaber bu kadar insan varken beni anlamaları o kadar da önemli değil açıkçası.

Evet, yel değirmenlerine karşı tek başıma mücadele veriyorum. Ama en azından doğru bildiğim yoldayım. Vakur, sebatkar ve hala umut dolu.

İsterse güneş gizlensin bulutların ardına.

Bilmez miyim İstanbul'un havasını. Her an güneş göz kırabilir, bilirim.

Bilmez miyim kendimi: Bugün ağlarsam birazdan gülebilirim de.

Bilmez misin sen kızını: Varsın bilmesinler beni...

Ben kendimi bildikten sonra...

Ve Yaradan beni görüp, koruyup kolladıktan sonra...

Devam edecek...